

Vermoorde onschuld

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Dolende zielen

Vermoorde onschuld

Angela Marsons

Vermoorde onschuld

Deel 7 van de *Kim Stone*-serie

Ze dachten dat ze veilig waren. Ze hadden het mis.

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-225-9949-5

ISBN 978-94-023-2153-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6609-3 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Broken Bones*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © Henry Steadman

Zetwerk: Textcase

© 2017 Angela Marsons, First published in Great Britain in 2017 by
Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan mijn opa, Fred Walford,
die veel te vroeg van ons weggenomen is.
Ik had je graag beter gekend.*

PROLOOG

Het Black Country, eerste kerstdag

Lauren Goddard zat op het dak van het dertien verdiepingen tellende flatgebouw. Het winterse zonnetje wierp schaduwen over haar blote voeten, die over de rand bungelden. Kille windvlagen prikten in haar wiebelende tenen.

De beschermende reling was een paar jaar geleden aangebracht, nadat een vader van zeven kinderen van het dak gesprongen was. Toen Lauren elf jaar was, had ze een kniptang gestolen bij de plaatselijke prijsstunter en zich daarmee toegang verschaft tot de smalle rand van het dak, die sindsdien haar nadenkplek was. Vanaf hier kon ze de prachtige Clent Hills in de verte zien en daardoor de sombere, lelijke werkelijkheid van het leven onder zich eventjes vergeten.

Als de hel aan een voorjaars schoonmaak zou doen, zou Hollytree de plek zijn waar de ingezetenen tijdelijk heen werden gestuurd. Probleemgezinnen uit de hele West Midlands, nergens anders welkom, hadden hier een plekje gevonden. Het was de hoofdstad van de verstotenen. Overal in de gemeente werden opgeluchte zuchten geslaakt als er weer een gezin uitgezet werd en niemand boeide het waar ze terecht zouden komen. Het was voldoende om te weten dat ze weg waren en zo werden er steeds meer ingrediënten aan de Hollytree-smeltkroes toegevoegd.

De overduidelijke grens om het gebied werd zelfs door de politie maar

zelden overschreden. Dit was de arena van verkrachters, kindermisbruikers, dieven en asociale. De politie hield slechts van buitenaf toezicht.

Vandaag leek het allemaal echter heel vredig. Je zou haast denken dat diefstal, verkrachting en misbruik op eerste kerstdag even niet plaatsvonden, maar dat was complete onzin. Het ging allemaal door, of de koningin nu haar toespraak hield of niet. Laurens moeder wankelde nog altijd door hun lelijke flatje, haar onafscheidelijke glas gin in haar hand. De enige concessie vanwege de feestdag was de glinsterende slinger rond haar hals die haar vergezelde tijdens haar tripje van de woonkamer naar de keuken om haar glas nog eens bij te vullen.

Lauren verwachtte al lang geen kaartjes of cadeautjes meer. Ooit had ze haar moeder verteld over de opwinding van haar vriendinnen, hun cadeautjes en plezier, de kalkoen op tafel en de chocolaatjes in hun kerst-sokken. Haar moeder was in de lach geschoten en had toen gevraagd of dat het soort kerst was dat Lauren graag wilde vieren. Onschuldige Lauren had ja geknikt en het mens had op televisie een zoetsappige kerstfilm opgezet en gezegd dat ze daar maar van moest genieten.

Sindsdien had Lauren niets meer met Kerstmis.

Maar dit had ze in elk geval wel, háár kleine stukje hemel op aarde. Hier was ze veilig. Hier kon ze even vluchten.

De eerste keer dat ze hiernaartoe was gevluht, was toen ze zeven was geweest. Haar moeder was toen ook stomdronken geweest. Hoeveel geluk had ze gehad dat zij het enige kind van de vier was dat die vrouw had mogen houden? Ze was hierheen gegaan toen haar moeders toenmalige vriend Roddy haar tussen de benen had gegrepen en aan haar gezicht had gelikt. Haar moeder had hem woedend van Lauren afgesleurd, krijsend dat hij haar pensioenvoorziening nog zou verpesten. Destijds had Lauren niet begrepen wat haar moeder bedoeld had, maar inmiddels wist ze dat maar al te goed.

Dit was ook de plek waar ze op haar zestiende verjaardag had zitten

huilen nadat haar moeder haar had ingewijd in het familiebedrijf door haar voor te stellen aan haar pooier, Kai Lord.

Twee maanden daarvoor had hij haar hier gevonden en had ze hem verteld dat hij moest oplazeren. Ze had niet gered willen worden. Het was al te laat geweest. Zestien jaar oud en ze was verdomme nu al een verloren zaak.

Al zo vaak had ze erover gefantaseerd hoe het zou zijn om zichzelf voorwaarts in de wind te werpen. Ze stelde zich dan voor dat ze als een veertje naar de grond zou zweven en had zich een gevoel van gewichtloosheid voorgesteld, zowel van lichaam als van geest.

Lauren ademde diep in en liet haar adem vervolgens met een diepe zucht ontsnappen. Over een paar minuten moest ze aan het werk. Regen, ijzel, sneeuw, Kerstmis... Hoerenlopers lieten zich nergens door afschrikken. Er zouden misschien minder klanten komen dan normaal, maar komen zouden ze. Altijd.

Ze hoorde de deur naar het dak niet opengaan, noch de voetstappen die haar richting uit kwamen. Ze zag de hand niet die haar een duw gaf. Het enige dat ze zag, was de grond, die pijlsnel op haar af raasde.

‘Meen je dat nou,’ krijste Kim tegen het dashboard van haar elf jaar oude Golf. ‘Echt?’ Ze draaide sleutel opnieuw om in het contact, maar haar laatste beetje hoop dat ze de auto met haar geschreeuw had weten over te halen om te starten verdween toen de motor nog een paar keer sputterde en toen helemaal de geest gaf.

In haar handen wrijvend bleef ze even zitten. Op zich was het niet vreemd dat de auto weigerde. Hij had al sinds zeven uur ’s ochtends op de parkeerplaats gestaan, in temperaturen die niet boven de min twee waren uitgekomen. De Golf had veertien uur de tijd gehad om zijn wraak te plannen.

‘Krijg de kolere,’ zei ze tegen hem terwijl ze het portier opende.

Nu moest ze terug naar het bureau en daar een taxi bellen. Ze kon zich de meesmuilende blik op Jacks gezicht al helemaal voorstellen als hij haar terug zou zien komen lopen, zeker nadat ze hem zojuist nog had uitgelachen omdat het hem niet was gelukt een zinnig woord te krijgen uit een dronkenman die bij hoog en laag had beweerd dat hij de Kerstman was. Weliswaar zou de beste man dan twee weken te laat zijn geweest, maar hij had het toch stug volgehouden.

Ze bereidde zich voor op Jacks spot en stak haar hand uit naar de deur van het bureau.

Die zwaaide echter spontaan open en twee in zwarte uniformen geklede mannen holden naar buiten. Eentje rende verder, maar de tweede vertraagde zijn pas en bood haar zijn excuses aan.

‘Sorry, mevrouw,’ zei hij. ‘Een kettingbotsing met vijf auto’s op de oprit naar de snelweg.’

Ze knikte begrijpend en zette een stap opzij.

De twee agenten stapten in de dichtstbijzijnde patrouillewagen, zetten hun sirene en zwaailichten aan en raceten ervandoor.

Ondanks dat het zaterdagavond was, zouden ze weinig verkeer tegenkomen. De meeste mensen waren slim genoeg om thuis met een warm drankje lekker op de bank televisie te kijken en Kim hoopte dat de rest van haar team dat over korte tijd ook aan het doen was.

Stomme rotauto. Gelukkig was Barney bij Charlie thuis en kon hij na hun wandeling lekker warm worden bij de gashaard. Op lange dagen zorgde haar zeventigjarige buurman altijd voor haar hond.

Ik kom je snel halen, jongen, beloofde ze hem in stilte terwijl ze de nu lege parkeerplaats van de patrouillewagen overstak.

Met een frons viel haar een vreemde vorm op, die tegen de muur van het politiebureau geleund leek. Ze wist waar het op leek, maar dat was onmogelijk. Het object was niet opgemerkt door de afgeleide agenten, die per slot van rekening op weg waren geweest naar een kettingbotsing.

Het bloed dat door Kims aderen stroomde, leek plots nog killer dan de buitentemperatuur. ‘Nee toch, verdomme,’ fluisterde ze toen ze twee stappen naar voren zette. En eenmaal in het licht van de straatlantaarn voegde ze daaraan toe: ‘O, shit.’

Kelly liep over Tavistock Road en deed een dappere poging om te midden van de sneeuwbus die de afgelopen twee uur aangezwollen was en nu diagonaal vlokken op haar af leek te vuren, zichtbaar te blijven. De koude wind dwarrelde om haar benen, die slechts tot halverwege haar dijen bedekt werden door een spijkerrokje.

De rest van de meiden had er na tien minuten wel de brui aangegeven. Alleen Sally Summers, een van de oudere sekswerkers, had op de hoek van de straat standgehouden. Sneeuw was slecht voor de zaken.

Ze pakte haar telefoon en toetste een nummer in. Haar moeder nam na de derde keer overgaan op. 'Hoi, mam. Alles goed daar?'

'Ja hoor, Lindy lag tegen tien minuten eindelijk in bed. Ze bleef maar vragen om meer koekjes.'

Een warm gevoel welde in Kelly op en ze omarmde het. De vierjarige Lindy kon behoorlijk ondeugend zijn en maakte daar bij oma flink gebruik van. Kelly wilde niets liever dan naar huis gaan en naast haar kleine meisje in bed kruipen. Dan zou ze haar warme, mollige handjes in de haren nemen en even zou de wereld lang zo erg niet meer zijn. Ze wilde het zo graag... maar het kon niet. Een deel van haar had stiekem gehoopt dat haar dochter nog wakker zou zijn, dan had ze haar nog even kunnen spreken en haar gerust kunnen stellen dat ze snel thuis zou zijn. Ze had gewoon haar stemmetje even willen horen.

'Is het druk in de club, Kel,' vroeg haar moeder om de stilte te vullen.

Kelly kruiste haar vingers en sloot haar ogen. Haar moeder dacht dat

ze drie avonden per week achter de bar werkte in een nachtclub in Stourbridge. De waarheid zou haar hart breken. ‘Ja, er zijn er nog een paar. Ik ben alleen even gaan roken.’

‘Prima, pop. Let goed op als je naar huis komt. Het sneeuwt enorm.’

‘Doe ik, mam. Bedankt.’ Kelly hing op. Als ze was blijven praten, zou haar moeder de tranen in haar stem gehoord hebben.

Voor de zoveelste keer vervloekte ze haar eigen koppigheid. Als ze achttien maanden geleden haar trots had ingeslikt, zou ze niet in deze situatie zijn beland.

Toen ze op haar zeventiende zwanger was geworden, had haar vriendje haar gedumpt. Ze was heel dicht bij een abortus geweest, maar op het laatste moment had ze, tegen de wens van haar moeder in, besloten het kindje te houden. Daar had ze geen moment spijt van gehad. Ze was vastbesloten geweest om voor haar dochter te zorgen en de eerste tijd was dat heel goed gegaan. Ze had een baan gevonden, evenals een tweekamerappartementje in Netherton dat groot genoeg was geweest voor Lindy en haarzelf. Ze had de huur kunnen betalen door middel van verstandig inkopen doen en alleen aanbiedingen kopen.

Tweeënhalf jaar geleden was ze haar baan als administratief medewerkster bij een verzorgingstehuis echter kwijtgeraakt. De schulden hadden zich opgestapeld tot het punt waarop elke envelop die op de deurmat was geploft een aanmaning of erger had bevat. Toen de elektriciteit was afgesloten, was ze wanhopig geworden.

Haar buurvrouw Roxanne was haar te hulp geschoten met de mededeling dat ze ene Kai Lord kende, bij wie Kelly wel een lening zou kunnen afsluiten. De mysterieuze West-Afrikaanse man had haar een veel grotere lening geboden dan ze nodig had gehad, maar hij had erop gestaan dat ze het geld aan zou nemen, ‘vanwege de kleine’.

Even had ze overwogen haar moeder om hulp te vragen, maar die had kritiek gehad op haar beslissing het huis uit te gaan. Ze had niet geloofd

dat Kelly in staat zou zijn om zelf voor haar dochter te zorgen. Als ze haar moeder om geld zou hebben gevraagd, zou Kelly hebben toegegeven dat ze gelijk had gehad.

De strenge, stinkende man bij de overheid die haar had geholpen bijstand aan te vragen, had haar uitgelegd dat het wel een paar weken zou duren voor ze de tweewekelijkse toelage van vierhonderd pond zou ontvangen en een voorschot had ze ook niet kunnen krijgen.

In een huis zonder elektriciteit, te laat met het overmaken van de huur en met nauwelijks eten in huis had ze geen andere keus gehad dan Kai's lening aannemen. Met die duizend pond had ze haar rekeningen afbetaald.

Drie weken later was hij echter de lening inclusief de rente komen incasseren. Het totale bedrag was drieduizend pond geweest, het drievoudige van wat ze geleend had. Dat had ze uiteraard niet kunnen betalen en Kai was woedend geworden. Hij had haar verteld dat zijn zakenpartners daar niet blij mee zouden zijn en hoewel hij zelf 'de kleine' nooit iets aan zou doen, zou hij niet durven garanderen dat dat ook zou gelden voor de mensen aan wie hij haar schuld zou moeten doorverkopen. Hij had echter wel een oplossing geweten voor het probleem en zij had geen andere keuze gehad dan die aan te nemen.

De eerste klant was het ergste geweest, maar uit noodzaak en wanhoop had ze het doorstaan. Na een aantal klanten had ze een manier ontwikkeld om zichzelf af te sluiten van wat ze deed.

Uiteindelijk was het allemaal voor niets geweest: het was haar niet gelukt een baan te vinden vóór haar lening bij Kai Lord was afbetaald en ze had haar flat moeten opzeggen en weer bij haar moeder in moeten trekken.

Maar elke keer dat ze in een auto stapte, was ze dichterbij de vrijheid, hield ze zichzelf voor. Ze had plannen voor de toekomst. Ze zou zo lang als het nodig was bij haar moeder blijven wonen, een goede baan vinden, zoveel mogelijk sparen en dan pas verhuizen als ze alles goed op de rit had.

Een auto sloeg Tavistock Road in en de snelheid van de wagen suggereerde dat het een klant was.

Kelly stapte uit de portiek en keek naar links en naar rechts. De klant zou háár als eerste zien, niet Sally. Ze rechtte haar rug tegen de snijdende wind en de sneeuwvlokken, die op haar blote huid belandden en wegsmolten. Heupwiegend zette ze pas naar de stoeprand, waar ze haar hoofd suggestief scheefhield.

De auto kwam tot stilstand. Met een glimlach stapte ze in.

‘Eh, dat lijkt me een baby, mevrouw,’ zei Jack, die veilig achter zijn glazen barrière was blijven zitten.

‘Je weet toch dat je een waardeloze agent bent, hè,’ snauwde Kim. Ze wist allang wat het bundeltje was. Wat ze wilde weten, was wat hij eraan ging dóén.

‘Nou, ik weet één ding zeker, mevrouw: tien minuten geleden, toen u de deur uit ging, had u er nog geen.’

Kim kneep haar ogen samen. ‘Heel grappig, Jack. Doe nu de deur open, zodat je...’

‘Ik wil ’m hier niet hebben, mevrouw,’ onderbrak hij haar.

‘Jack, stop met zeiken en neem deze...’

‘Echt,’ zei hij hoofdschuddend, ‘er zijn net twee politieauto’s en een busje vertrokken na een uit de hand gelopen ruzie in een snackbar.’

Begrijpelijk, dacht ze. Daar zou hij het de komende uren druk genoeg mee hebben. ‘Oké, bel dan even iemand om...’

‘Natuurlijk, mevrouw. Ik zal even de vierentwintiguurscrèche op de derde verdieping bellen.’

‘Jack...’ begon ze op waarschuwendende toon.

Hij spreidde zijn armen en haalde expressief zijn schouders op.

Zij wist ook niet zeker wat ze wilde dat hij zou doen, maar het auto-stoeltje begon nogal zwaar te worden in haar hand. ‘Laat me erin,’ snauwde ze. ‘En bel ook meteen Jeugdzorg.’

‘Zeker, mevrouw.’ Hij pakte de hoorn van de haak.

Kim liep naar boven, naar het donkere kantoor dat ze nog geen vijftien minuten geleden verlaten had. Ze zette het autostoeltje op Bryants bureau en draaide aan de knop om de radiator aan te zetten. Gelukkig was de warmte nog niet helemaal uit de ruimte verdwenen. ‘Oké, wat nu,’ vroeg ze hardop. Ze liep naar het bureau en zette haar handen op haar heupen.

Het kleine gezichtje met zijn gerimpelde neusje was nog altijd ontspannen. De baby sliep.

Kim hield haar hoofd schuin. ‘Ik ga je even onderzoeken, op zoek naar aanwijzingen,’ zei ze zachtjes.

Ze maakte de gehaakte witte sjaal los, die viermaal om de baby heen gewikkeld zat alsof het kindje een soort mummie was. Onder de sjaal droeg het kindje een Citroengeel kruippakje met berenoortjes op de capuchon. Voorzichtig tastte ze rond, maar meer kon ze niet vinden. Met enige tegenzin opende ze de sluiting van de maxicosi en reikte naar de rits van het pakje. Toen de baby een smakkend geluid met zijn mondje maakte, verstijfde ze. Word nou niet wakker, bad ze in stilte.

De omgang met geharde criminelen bracht Kim niet van haar stuk. Ze had de afgelopen tijd een vroege inval gedaan, drie kilometer door het donker gerend om een verkrachter te pakken en een gewapende overval voorkomen en geen van die voorvallen had haar een ook maar enigszins vergelijkbare hoeveelheid stress bezorgd als dit kleine mensje nu.

Toen de oogjes van de baby gesloten bleven, ging ze verder met haar onderzoek. Ze ritste het pakje open. Daaronder droeg het kind nog een pakje, dat duidelijk als onderkleding bedoeld was.

Ineens strekte de baby zijn beentjes en Kim stapte met ingehouden adem achteruit.

Toen de telefoon ging, schrok ze op. ‘Zeg me dat ze er zijn, Jack,’ zei ze, al wist ze al dat dat een ongekend record zou zijn voor de plaatselijke afdeling van Jeugdzorg.

‘Ha, dat zou u wel willen,’ gniffelde hij. ‘Het oproepteam probeert

momenteel een moeder en vijf kinderen te plaatsen, die doodsbedreigingen hebben ontvangen van haar ex-man.'

'Jezus,' zei Kim. Blijkbaar had het lot vanavond geen greintje medelijden met haar. 'Hoelang nog?'

'Geen idee, want dat wilden ze niet toezeggen. Een goed ingepakte baby op een lekker warm, veilig politiebureau is niet hun hoogste prioriteit.'

'Kom op, Jack. Je kunt toch wel...'

'Ik moet gaan.'

Door de hoorn hoorde ze een boel geschreeuw. 'Bedankt, hoor,' gromde ze terwijl ze ophing.

'O, nee,' vervolgde ze toen ze de baby zijn oogjes en mondje zag openen. Toen een luid gehuil de kamer vulde, keek ze verontschuldigend om zich heen, alsof ze iemand ervan wilde overtuigen dat ze het kindje echt geen kwaad had gedaan. Er was echter niemand en dat was nou precies het probleem.

Opnieuw klonk er gehuil en het geluid leek haar zenuwuiteinden op scherp te zetten. Shit, wat moest ze nu doen?

Ze pakte haar telefoon en ging naar haar contacten.

Bij de tweede keer overgaan werd er al opgenomen. 'Wat is er, baas?'

Kim was nog nooit zo blij geweest om zijn stem te horen. 'Bryant, kom onmiddellijk naar het bureau.' Ze keek naar de baby, die beschuldigend tegen haar lag te krijsen. 'En schiet echt op. Dit is een noodgeval.'

Steeds als het busje bewoog, schreeuwde Andrei het uit. Bij elke hoek, bocht of kuil in de weg schoot er een verblindende pijn vanuit zijn been als een soort vuurwerk door zijn hele lichaam. In zijn hoofd klonk het gegil oorverdovend, maar de doek die zijn mond bedekte absorbeerde bijna alle geluid. Hij had geprobeerd zich met zijn gebonden handen aan de metalen vloer van het busje vast te grijpen om stiller te kunnen liggen, maar de slechte vering van de wagen schudde hem alsnog als een lappenpop heen en weer.

Hij probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat hij op weg was naar het ziekenhuis en dat de touwen en de knevel slechts een voorzorgsmaatregel voor tijdens de reis waren. Weliswaar kende hij de man die het voertuig bestuurde niet, maar hij had hem af en toe wel op de boerderij gezien... Toen drong echter pas tot hem door dat het zwarte busje altijd alleen kwam opdagen als er een zwaar ongeluk gebeurd was.

Plotseling stopte het voertuig en viel spetterend stil. Andrei luisterde ingespannen. De zijdeur werd geopend en hij werd als een zak aardappelen naar buiten gesleept. Met tranende ogen gilde hij het uit.

Sinds de tijd dat ze boerderij hadden verlaten was het erger gaan sneeuwen. De vlokken dwarrelden niet langer rond zijn hoofd, maar werden koud en ijzig op zijn huid afgevuurd. Er moest al ruim een centimeter zijn gevallen.

‘Alsjeblieft,’ spetterde hij, maar zijn smeekbede werd genegeerd en hij werd naar een greppel langs het kanaal gesleurd. De pijn in zijn been

vertroebelde zijn zicht. ‘Alsjeblieft, breng me naar het ziekenhuis,’ smeekte hij, in de hoop dat zijn woorden op de een of andere manier begrepen zouden worden.

‘Hou je bek, idioot,’ hoorde hij, ook al was er verder niemand in de buurt die hem zou kunnen horen. De man sleepte hem langs de brug en over het jaagpad. Elke beweging liet zijn gebroken botten ontvlammen. Hij zag de man naar links kijken. Ze waren vijftig meter van de brug verwijderd. Op de reling lag al een laagje sneeuw. De man keek naar rechts. Er was verder nergens een brug of toegangsweg te zien.

Andrei volgde de blik van de man en zag een fabrieksmuur met gebarsten en gebroken ruiten.

Schijnbaar tevreden liet hij Andrei vallen, trok de prop uit zijn mond en maakte zijn polsen los. Hij leunde naar hem toe en fluisterde op samenzweerderige toon: ‘De baas wil je dood hebben en ik moet zorgen dat het lijkt alsof ik mijn werk goed heb gedaan. Ik ben alleen niet bepaald moordzuchtig, dus als je hier blijft, kom ik je zo snel mogelijk weer halen. Als je verdwijnt, gaan we er allebei aan. Begrepen?’

Andrei knikte. Wat kon hij anders doen? Door de verzengende pijn in zijn been kon hij zonder hulp nergens heen, laat staan dat hij een gevecht kon aangaan.

De man veegde de sneeuw uit zijn ogen, draaide zich om en liep terug naar de brug en de helling.

Een nieuwe, felle pijnscheut bracht tranen in zijn ogen en Andrei bad dat de man snel terug zou komen.

‘God, wat ben ik blij dat je er bent,’ zei Kim toen Bryant de researchkamer binnen kwam lopen. Binnen enkele minuten was ze al door haar repertoire van gekke gezichten heen geweest en het wiegen met het kinderzitje leek zowel haar als de baby misselijk te maken.

Bryant nam de situatie in ogenschouw, schudde toen zijn hoofd en zette een tas op het reservebureau. Vriendelijk duwde hij haar opzij. ‘Heb je dat arme ding nou niet eens uit het zitje gehaald,’ vroeg hij terwijl hij de gordel losmaakte.

‘Mijn dynamische risicobeoordeling en kennis van mijn eigen capaciteiten raadden dat ten zeerste af,’ zei ze droog.

Met een soepele beweging tilde Bryant de baby uit het zitje. Hij bewoog zijn armen een aantal keer ritmisch op en neer en als door een wonder werd het kindje stil.

Kim voelde de spanning uit haar lichaam wegsijpelen. ‘Bryant, je bent echt een...’ Ze zweeg abrupt toen Dawson de kamer binnenstormde. ‘Kev, wat...’

‘Dit wil ik echt niet missen.’ Met een grijns liep hij naar de baby toe. Hij had ook een tas mee, die hij naast die van Bryant zette.

Kim wierp een beschuldigende blik op haar collega. ‘Heb je het hem verteld?’

Hij keek haar aan alsof dat volkomen logisch was. ‘Reken maar. Jij en een baby? Dat kan ik toch niet voor mezelf houden.’

Kim schudde haar hoofd en zag Dawson de baby onder zijn kinnetje kietelen.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het leek me beter om direct hierheen te komen voor je hem in een verhoorkamer zou opsluiten en zou ondervragen.’

‘Geweldig, nu hebben we alleen nog...’

‘Baas, wat is er allemaal aan de hand?’ Stacey zette een derde tas bij de andere twee.

Wanhopig wierp Kim haar handen in de lucht. ‘Bryant, heb je meteen het hele korps gebeld?’

‘Nee, dat is iedereen wel zo’n beetje,’ zei hij zonder ook maar enigszins verontschuldiging te klinken. ‘Maar als ik de kans had gekregen om uitnodigingen te sturen...’

‘Wat zit daar eigenlijk allemaal in?’ vroeg ze met een hoofdknik in de richting van de tassen. ‘Luiers,’ zei Bryant, terwijl hij de baby op het bureau legde.

‘Melk,’ vulde Stacey aan.

‘Speelgoed,’ besloot Dawson.

‘Van de drie wijzen, zeker,’ reageerde Kim. ‘En daar bedoel ik ook vrouwen mee, Stace. Maar even voor de duidelijkheid: dat kind komt hier niet wonen, hè. We moeten er een paar uur op passen, maar we gaan hem niet adopteren.’

Bryant knoopte het rompertje los.

Dawson keek Kim nadenkend aan. ‘Als wij de drie wijzen zijn, ben jij dan de maa...’

‘Waag het niet om die zin af te maken, Kev,’ snauwde ze.

Bryant keek om. ‘Gefeliciteerd, baas. Het is een jongetje,’ zei hij met een spottend lachje.

Kim keek naar haar collega’s, die zich kostelijk leken te amuseren, en wenste dat ze de baby ondanks zijn protesten aan Jack had overgedragen. Toen zag ze het jongetje vrolijk tegen Bryant pruttelen. Nee, ze had de juiste keuze gemaakt. Het kindje was veilig en had het warm. Dat was het belangrijkste.

‘Stace, mag ik een luiert,’ vroeg Bryant.

Kim reikte naar haar koffiemok. Dit zou een lange nacht worden.

‘Laat mij maar, baas,’ bood Dawson aan.

Kim schudde haar hoofd, maar toen ging haar telefoon. ‘Stone,’ zei ze. Haar uitdrukking veranderde terwijl ze ingespannen naar de persoon aan de andere kant van de lijn luisterde. ‘Oké, begrepen,’ zei ze, en ze hing op. ‘Bryant, schiet op met die baby. Er is een lichaam gevonden op Burton Road.’ Ze pakte haar jas.

Een dode was nooit goed nieuws, maar met een blik op het wriemelende kleine mensje op het bureau besloot ze dat het in elk geval nieuws was waar ze mee om kon gaan.

Precies elf minuten nadat ze het telefoontje had gekregen, was Kim op de plaats delict. De sneeuw dwarrelde om haar heen, maar was nog niet aan de met zout bestrooide weg vastgevroren.

De rij winkels kwam uit op een steegje dat onder een spoorwegtunnel doorliep en dan de oostelijke ingang van het Hollytree-wooncomplex binnenging.

Met haar rug naar de plaats delict bleef ze even staan. Als er al mensen nieuwsgierig waren naar alle commotie, kon ze die vanaf hier niet zien. Tot dusver was nog niemand naar de plaats delict gekomen, op zoek naar een goed plekje om het lijk eens te bekijken.

Bryant hield zijn politiepas op terwijl Kim de plastic hoesjes om haar schoenen deed.

Halverwege de steeg hoorden ze een bekende stem. ‘Inspecteur Stone. Ik hoopte al dat jij het zou zijn die hiervoor op deze prachtige frisse ochtend van haar bed gelicht zou worden.’

‘Keats, het is bijna twee uur in de ochtend en ik heb mijn huis en mijn hond al bijna vierentwintig uur niet gezien. Ik raad je af om me nog verder te ergeren. Waar hebben we mee te maken?’

Keats was hun vaste patholoog-anatoom en zijn gedrag was zelden erger dan onaangenaam. Hij was een kleine man met gezichtsbeharig op zijn kin, die de kaalheid van zijn schedel duidelijk diende te compenseren. Zijn humor was droog, sarcastisch en meestal op Kim gericht. Over het algemeen mocht ze hem wel, maar op dit uur even niet.